

Joana Serrat: «Vull que qui escolti el disc senti la tristesa que he sentit»

Estrenem el nou tema i clip de l'osonenca, «Hotel Room 609», i parlem amb ella del nou àlbum que demà mateix descobreix

Joana Serrat

El cinquè disc de l'osonenca **Joana Serrat**, *Hardcore from the Heart* (Great Canyon Records, 2021), és un treball parit des d'un intens dolor per culpa d'una pèrdua que ha servit a la cantautora per fer catarsi. El treball, que demà veurà la llum, inclou deu cançons enregistrades al Redwood Studio de Denton, a l'estat nord-americà de Texas, amb la batuta del seu amic, l'enginyer i productor Ted Young (**Kurt Vile**, **Sonic Youth**).

El llançament de l'àlbum es farà a escala mundial a través del segell independent britànic Loose Music, i un parell de publicacions musicals anglosaxones ja en distribuïran els dos primers senzills. Nosaltres avui n'estrenem en primícia el tercer, acompanyat d'un audiovisual enregistrat a l'AmericanaFest UK per **Pol Fuentes**. Es tracta d'"Hotel Room 609", una cançó, que segons la mateixa artista "parla de la impossibilitat de poder manipular el temps i de poder tornar enrere per a poder canviar el curs dels fets."

Amb la mateixa melancolia i mirada al passat de la qual tracta la cançó, **Serrat** també recorda el moment en què la va crear: "Al gener de 2019 vaig estar fent gira amb el grup nord-americà **The Delines** per Anglaterra. En un dels viatges en furgoneta que ens havia de dur a la propera ciutat,

vaig començar a escriure els versos de la cançó i de seguida que vaig arribar a l'hotel la vaig gravar amb el mòbil. Recordo que l'endemà, vaig deixar llegir la lletra al Willy Vlautin (novel·lista, i compositor i guitarra dels **The Delines**) i li va agradar molt; més tard, dins la furgoneta de nou, li vaig deixar escoltar la gravació a la Amy Boone (cantant dels **The Delines**) i li van saltar les llàgrimes."

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=s3L9LqUV-jQ>

Des del principi de la teva carrera que has mantingut el ritme de producció d'un disc cada dos anys. Aquesta vegada, però, la pandèmia t'ha obligat a ajornar la sortida de 'Hardcore from the Heart'...

Sí, el nou disc està enregistrat des del 2019 però quan havia de sortir va arribar la pandèmia i es va aturar tot. La meva intenció ha estat sempre gravar els discos amb dos anys de separació, tot i que els llançaments de vegades no s'han complert. I ara ha passat el mateix. El 2015 vaig gravar *Cross the Verge* (El Segell del Primavera, 2016), però no va sortir fins al febrer de l'any següent. I, al cap de dos anys, ja vaig entrar a l'estudi per al següent, *Dripping Springs* (Great Canyon / Loose Music, 2017), que va sortir el mateix any.

És a dir que aquest 2021 encara tindries temps de tornar a l'estudi?

Estic gravant coses noves i treballant altres cançons... Però amb la situació provocada per la pandèmia m'estic reubicant i segurament canviaré la manera de gravar. I està clar que enguany no publicarem cap altre disc!

Has tingut un disc gravat dos anys i no has tingut la temptació de retocar-lo?

El març del 2019 vaig anar a l'estudi a Texas, i vaig fer les mescles al setembre i la masterització l'any passat. Ja estava tot acabat, i no es podia tocar. La diferència amb els altres discos és que no he anat tan marcada pel calendari, en què posàvem data de sortida per al disc i anàvem fent un compte enrere. Aquesta vegada, no. Vaig anar a gravar per poder coincidir amb els músics que volia, i per qüestions pràctiques no vaig fer les mescles fins després de l'estiu, perquè no tenia una data de llançament prefixada. A més, amb la pandèmia el món es va parar i realment no sabia quan ni com el podria treure. Finalment, el setembre passat vaig tenir la confirmació que l'editaria el segell anglès Loose.

Has revelat que el títol, 'Hardcore from the Heart', està manllevat del llibre de la sexòloga i exestrella porno Annie Sprinkles. Ha estat la teva font d'inspiració?

No, al seu llibre hi vaig trobar una frase que definia perfectament el m'estava passant i m'hi vaig sentir identificada. I em va semblar un bon títol. En realitat, quan vaig llegir-la ja havia escrit bona part de les cançons. Annie Sprinkles és una sexòloga, actriu i activista que considera que la pornografia ens fa sentir incòmodes perquè és un mirall que reflecteix coses que ens agraden i altres que no tant. En lloc de centrar-se en el que ens desagrada, ella proposa gaudir del procés i entendre què ens fa sentir incòmodes, que era el que llavors m'estava passant a mi mateixa.

Per entendre el que expliques cal escoltar el teu disc anterior, 'Dripping Springs'?

Sí, va ser una experiència que em va marcar molt intensament. El nou disc reflecteix tota l'enyorança que vaig sentir al tornar i continuar amb la meua vida. Penso que em sentia desterrada. De la mateixa manera que Adam i Eva van ser desterrats del Paradís, jo també vaig sentir que havia trobat el meu lloc i la meua gent, però la vida havia de seguir i tots vam haver de recuperar la nostra rutina.

En quin moment va sorgir el nou disc?

És un disc autobiogràfic i personal; hi ha fantasies, desitjos, dol, enyorança? En lloc de posar filtres als sentiments que he experimentat, he volgut explicar tal com vaig viure el pas que em va fer sentir desterrada.

Les lletres estan escrites amb un llenguatge poètic tan ple de metàfores que hi haurà gent

que hi trobarà altres explicacions?

Seria fantàstic! Una de les coses que m'agraden de les meves cançons és que tinguin més d'una interpretació, perquè intento donar un significat ampli a totes les lletres. En aquest cas, per mi és complicat endevinar un significat diferent perquè sé exactament d'on surt cadascuna de les cançons.

Amb la música has marcat certa distància respecte al disc anterior. Per què?

Necessitava crear distància. L'experiència va ser tan bonica i em va marcar tant que me n'havia d'allunyar. L'escriptor Cesare Pavese deia que no hi ha res més difícil que tornar al lloc on s'ha estat feliç. I és exactament el que em va passar. Les noves cançons han nascut en una línia més pop. Necessitava embolcallar les emocions d'una altra manera, i la sonoritat sempre representa l'emoció.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=m_No1Y2NSEI

Cada disc sona diferent. És una manera de sorprendre els oients?

No hi penso. Els meus discos són fruit de la recerca personal que necessito fer a cada moment. Per exemple, *Cross the Verge* era un disc de comiat, de deixar maletes i pesos enrere, i per això necessitava una ambientació més atmosfèrica perquè sentia que no tocava de peus a terra. Per contra, a *Dripping Springs* hi ha nous horitzons i molta més vigorositat. Els discos són radiografies dels moments que vivim, i són fruit d'una recerca constant.

Una recerca constant vol dir estar permanentment insatisfeta?

No! Estic contenta del so de cada disc. Però sempre tinc el cuc? Les cançons són un estat emocional, i quan les escric no faig un exercici musical sinó que vaig a buscar l'emoció. Cap dels meus discos és un exercici d'estil. Sempre mana l'emoció. Hi ha artistes que decideixen que la seva recerca és sobretot estilística, amb el jazz passa sovint, i és una pràctica intel·lectual. En canvi, les meves cançons són plantejaments emocionals.

I després quan algú teoritza sobre aquesta emoció, per exemple en una crítica, t'hi sents reflectida?

La veritat és que les crítiques parlen més de qüestions musicals que no pas d'interpretar el significat d'un disc. Una de les mancances és que mai s'acaba de preguntar per les lletres ni pel significat del disc. La majoria de vegades es fan reflexions estilístiques sonores.

Joana Serrat Foto: Juan Miguel Morales

EL RETORN A TEXAS

No has tornat al mateix estudi on vas ser feliç amb 'Dripping Springs' però has tornat a Texas i has repetit part de l'equip?

Ha estat diferent. Tot i que els dos estudis són a Texas, un era a Austin i l'altre a Denton, i hi ha fins a cinc hores de distància amb cotxe. Tenia molt clar que volia tornar a treballar amb el productor Ted Young, perquè sentia que m'hi entenia perfectament. I també amb el guitarrista **Joey McClellan**, perquè tinc la sensació que millora totes les meves cançons. Va ser tota una casualitat que tingués l'estudi a Texas. Si l'hagués tingut a Filadèlfia, també me n'hi hauria anat.

Per tant no hi ha hagut gens de 'déjà vu'?

Ho he evitat tant com he pogut perquè volia que fos diferent. Vull un sol record de la primera estada, que no se'm barregi amb res més. És massa preuat. Ha de passar més temps.

Tot i això, el disc no ha estat tan màgic.

Va ser un part dolorós i incòmode de gravar, però al final el patiment s'ha traduït en una cosa positiva. Sempre havia fet els discos quan era fora de la tempesta, i en aquest cas encara hi era de ple a dins. Va ser una nova situació per mi. També és veritat que ho he afrontat d'una manera més profunda que altres coses que m'han passat a la vida.

Sempre havies dit que t'ho passes bé fent cançons. El patiment és compatible amb el paper com a creadora?

El patiment va ser a l'hora de gravar, perquè aquesta vegada el procés va tenir un punt de catàrtic. En canvi, quan faig les cançons sento satisfacció i m'agrada el que escric.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=OTTuE_tycnU

Amb les cançons, vols traslladar el mateix sentiment a qui escolta el disc?

Un dels objectius del disc és poder transmetre aquest dolor. Vull que qui l'escolti senti la tristesa o la pena que jo també vaig sentir. Ha de ser una escolta dolorosa.

Per aconseguir-ho, a banda de la lletra i la música, és clau la interpretació.

Sí, estic molt contenta de la interpretació de temes com "Take Me Back Where I Belong". No em considero una gran intèrpret perquè canto el que escric, soc una cantautora. Però quan escolto aquesta tema hi noto una interpretació sòlida i diferent dels altres discos.

A més, els senzills es distribuïran amb una revista anglesa i una de nord-americana.

N'estic molt contenta. Em van fer una entrevista per a un reportatge sobre el productor de *Dripping Springs*, Israel Nash, i a partir d'aquí van entrar a la meua obra. Coincideix que la publicació anglesa *Uncut* ha triat una cançó i l'americana *Relix Magazine*, una altra.

Amb aquest disc, la figura de Joana Serrat va creixent i adquirint importància.

Sí? Tant de bo que no hi hagi límits. La meua intenció és poder-me dedicar a la música tota la vida, i els discos són el llegat que en queda. Voldria tenir una carrera ben llarga i fructífera i m'agradaria morir-me actuant en un escenari o en un estudi de gravació.

Joana Serrat Foto: Juan Miguel Morales

Al llarg de la teva carrera també treballes com a productora i apostes per altres artistes amb el teu segell discogràfic.

La discogràfica Great Canyon va sorgir com un repte perquè ens permetia posar normes a una cosa que encara estava per construir. No em sentia identificada ni amb segells ni amb managements amb qui havia treballat, i és important acompanyar els artistes en el que necessitin. És una faceta que m'ha ajudat a acabar de construir el meu sentit artístic.

Fins fa poc, qui volia triomfar al món, a banda de cantar en anglès, havia de viure i tenir el segell i el management a Londres o Nova York. Tu vius a Montesquiú? has pensat d'establir-te a fora?

M'ha passat pel cap, sí. Però sé que soc una privilegiada que pot viure de la música. I no és només de les actuacions i dels meus discos, sinó també per les feines de producció. Seria llaminer viure a fora però no sé fins a quin punt podria dedicar-me només a la música. Estic molt contenta de tot el que he anat fent sense tenir cap padrí en aquest món. La meua carrera ha estat de passos petitets, un darrere l'altre. Em sento com una formigueta que va treballant i cada disc em porta una mica més enllà. El meu somni seria tenir una residència als Estats Units on pogués passar quatre mesos cada any i la resta viure aquí per fer els bolos de gira per Europa?

A l'Enderrock 253 vas confessar que en paral·lel t'havia sortit alguna lletra en català. Encara et passen aquestes coses?

Això vaig dir? Ara, normalment em surten en anglès. Quan començava sí que me'n sortien en català, però ara hauria de fer un esforç per escriure-la. M'agradaria molt gravar un disc en català i el faré, però ara no és el moment. Necessito trobar-me. Jo escric prosa en català i de jove havia guanyat algun premi de poesia, també en català. Però abans de fer un disc he de retrobar el meu jo poètic.